

CĂLĂUZA

ȘCOALEI DUMINECALE

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ PENTRU INVĂȚĂTORII
ȘCOALELOR DUMINECALE.

Anul I.

Redactor: V. BERBECAR

No. 2.

Editura: „UNIUNEA TÎNĂRETULUI BAPTIST”

Duminecă, în 11 Aprilie 1926.

Lecciónea 15.

Înălțați calea Regelui.

Isaial 35, 1—10; 40, 1—8.

Cuvânt de aur: Dar cât mă pri-
vește pe mine, nu țin numai decât
la viața mea, ca și cum mi-ar fi
scumpă, ci vreu numai să-mi sfir-
șesc cu bucurie calea și slujba, pe
care am primit-o dela Domnul Isus,
ca să vestesc Evanghelia harului lui
Dumnezeu“ Fapt. 20, 24.

În lecțiunea din urmă am văzut
noi pe Domnul Isus, cum fu cruci-
ficat, înmormântat și cum a înviat
victorios ca să facă la cei ce-l ur-
mează o cale spre fericire. Astăzi
ne arată lecțiunea cum Dumnezeu
a vestit la poporul Său, că va veni
un timp de îndreptare, bucurie și
strălucire. Domnul întotdeauna cea
ce a promis, a și îndeplinit pentru
poporul Său. Lecțiunea noastră ne
arată că Dumnezeu vrea să prega-
tească pe popor pentru a primi pe
Mântuitorul său. Totodată arată și
lucrurile pe care le va face Trimisul
Său: Mesia. Dar poporul are să cu-
noască mai întâi de toate, că e tre-
cător ca iarba și că numai cuvântul
lui Dumnezeu este vecinic, și cei ce
vor urma acest cuvânt vor rămânea
în veci.

Întăriți mâinile slăbite. (Cap. 35,
1—4). Că încurajare pentru cei obo-

siți și slabi! Pentru aceștia pustiu
nu va mai fi pustiu, ci va fi vesel
și va înflori că trandafirul. Ei
vor cânta cântări de biruință și
vor vedea slava Domnului. Deci:
„Spuneți celor slabi de inimă: Fiți
tari, nu vă temeți! Dumnezeu vă
va mântui”. Chiar pustiu și țara fără
de apă se vor bucura. Și atunci să
nu vină ei la El, cel îndurat și mi-
lostiv, care face acestea prin iub.țul
Său Fiu?

**Atunci se vor deschide ochii or-
bilor.** (V. 5—10). Ce promisiuni
frumoase pentru cei mântuiți ai Dom-
nului! Ochii se vor deschide, urechile
se vor destupa, șchiopii vor sări ca
cerbul, limba mutului va cânta de
bucurie; și toate acestea pentru că
în pustie vor țîșni așe, și pîraie în
pusietate; unde se va croi și un
drum și o cale, care se va numi
Calea sfîștă. Pe aceasta cale nu va
fi nici un leu, nici fiară sălbatică,
nici cel necurat nu va trece pe ea,
dar cei răscumparați vor umbla pe
aceasta cale. Ei vor merge spre Sion
cu cântări de biruință. Aceasta are
să întîmpine pe cei răscumparați ai
Domnului, pe calea mântuirii, fi-
rește dacă vor umbla pe aceasta cale.

Mângăiați pe poporul meu. (Cap.
40, 1—5). Acei răscumparați ai Dom-
nului, când ajung în strămtorări și
întristări au un drept a fi mângăiați
de chiar servii acestui Domn, cărui
i servesc. Lor le sumă glasul: Pre-

gătiți calea în pustie Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!" Să nu mai fie văi, nici înălțimi, ca să se descopere slava Domnului

Un glas zice: Strigă! — „Ce să strig?” — zice altul. (Cap. 40, 6—8). Acest glas vrea se fie al Domnului, prin servii Săi. Ei sînt provocați să strige, și dacă nu știu ce, tot El le spune și aceasta: „Ori-ce faptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea ierbei. Poporul este iarba, care se usucă, înse cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veci. Și aceasta e solia lui Dumnezeu către întregul popor: el este asemănat ierbeii, care azi înverzeste, iar mâine nu mai este, Tocmai pentru aceasta este el indemnăt a căuta la cuvântul lui Dumnezeu, care nu e ca iarba ce trece, ci ca Dumnezeu cel vecinic și rămâne în veci.

Pentru copiii noștri.

Dragii mei copilași, voi știți cât de greu e să mergeți prin locuri neumblate? Spini, buruienile, pietrele precum și noroiul în timp de ploaie, îți fac mersul neînchipuit de greu. De aceea stăpânirea făcându-ne o mare înlesnire, ne-a făcut drumuri pavate cu piatră, cu asfalt și altele, pe care se poate merge mai ușor, fie vremea cât de rea.

Cuvântul Domnului din lecțiunea de astăzi și pe noi ne indeamnă, să pregătim calea Domnului, așa că și în viața spirituală

avem trebuință de drumuri. — Să pregătim dar calea Domnului! Dar cum? Pregătim du-ne inimile, adecă curățindu-le de orice buruiănă a păcatului. — Dar pentru ce? Oare n'a zis Mântuitorul că El este calea? E drept. El este calea adevărată, pe care trebuie să mergem noi, dar mai întâi de toate, ca să putem merge pe aceasta cale sfântă, trebuie să pregătim Domnului calea în inimile noastre, și atunci El locuind în ele, ne va conduce pe acea cale minunată în patria de aur. Că nimenea din cei nepregătiți nu va putea merge pe acea cale divină.

Care dintre voi nu ar vrea să pregătească calea Domnului, pentru a putea fi condus de El în Ierusalimul ceresc?

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi?
2. Cine să înalțe aceasta cale a Regelui?
3. Ce se va găsi pe aceasta cale?
4. Cine va merge pe aceasta cale?
5. Ce se promite celor ce se află pe aceasta cale?
6. Ce nu va fi pe aceasta cale?
7. Desore ce ne mai spune lecțiunea noastră?
8. Cine se fie acest glas?
9. Ce se spună acest glas?
10. Ce se înțelege lumea din acest glas?
11. Dacă oamenii sunt ca iarba, la ce să caute ei?
12. La cine trebuie să căutăm noi?

Calea păcatului

e sucită și duce
în pierzare

Calea Domnului

e dreaptă și bună

ea te duce sus.

Pe care te găsești tu?

Duminecă în 18 Aprilie 1926.

Lecciónea 16

Lucrând pentru Regele.

Luca 22, 24—30; Rom. 12, 8—12;
Mat. 20, 20—28.

Cuvânt de aur: „Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă“.

Luca 22, 27.

Lecciónea noastră de azi ne învăță, că și noi trebuie să putem lucra pentru Regele nostru Christos. Ucenicii Lui se apucara la ceartă, oare care ar fi mai mare, pe câtă vreme Învațătorul lor le spuse numai cu ceva mai înainte despre suferinți și umilire. Doar nă nici nu este alt serviciu mai sfânt și mai mare, ca a lucra pentru Domnul. Deci ca să putem ajunge în lucrul Domnului, trebuie mai întâi să ne învățăm a trăi cu Isus, începând chiar de mici copii. El este Învațătorul și exemplul nostru în viață. Chiar aci ne arată însuși Mentutorul, ca cel ce vrea să fie mai mare, să slujească altora. Noi care am intrat în școala Lui Isus, să stăm aproape de El și să ascultăm în toate de învățăturile Lui.

Regii neamurilor domnesc peste ele (Luca 22, 24—30). După ce învățăm stătura la masa cea tainică cu Învațătorul lor Isus și El le spune ce are să-l întâmpine, ei nu se mai cugetă la alta decât că acum are să se înceapă domnia lor glorioasă și a se certa chiar care dintre ei va fi cel mai mare? Dar Învațătorul înțelege cearta lor și le spune că nici unul să nu se cugete la mărire, ci la serviciu întâi de toate. Le arată chiar și exemplul pe Sine însuși, că nu a venit ca se fie servit, ci ca se servească. Le mai spune că regi popoarelor sunt cei ce domnesc, iar ei au se servească întâi, până aci nu

au făcut ei încă aceasta; iar după ce vor fi servit deajuns, va veni timpul, în care ei vor și domni, și încă dacă vor fi rămas statornici lângă El în toată viața lor. Atunci ei vor șede la masă în împărăția Tatălui ceresc și vor domni și judeca pe cele douăsprezece sămânții ale lui Israel.

Fiecare se dea altuia înfiietatea în cinste (Rom. 12, 8—12). A da altuia înfiietatea e lucru greu, și la aceasta nu se pricepeau ucenicii Domnului. Dar la aceasta nici azi nu se pricep așa mulți oameni. Apostolul Pavel dă așa frumoase îndemnuri în aceste cuvinte, și de sigur le-a fi și exercitat. Dacă noi vom fi fierbinți în Duh, nu ne vom aduce aminte de a căuta onoarea noastră, ba ne vom gândi ca Domnul se fie în toate lucrurile noastre onorat. Aceasta să fie cugetarea noastră umilă și desinteresată în serviciul Domnului.

Poruncaște, ca să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta (Mat. 20, 20—28). Scurt înainte de această prevestește Isus suferințele și moartea Sa, și acum ei vin prin intermediar, adecă prin mama lor, care de sigur ar fi dorit binele și fericirea fiilor ei, ca oricare mamă. Ea dorește ca fiii ei să fie cei mai apropiați de Regele, când va veni în împărăția Sa: Unul la dreapta, altul la Stînga Lui; de ceilalți nici nu-i pasă. La întrebarea dacă se vor supune unui botez și a bea același păhar, ei declară că „Da!“. Dar ei nu știau ce vorbesc, nu au înțeles nici întrebarea, și nici ce răspuns dau. Li se spune înse, că au să bea acel păhar, dar a domni nu vor avea loc numai acei, la cari li se va da. Dar în schimb le spune să nu caute după domnie, ci să se facă servitori, adecă să se umilească luînd pilda dela El, marele lor Învațător, care nu a venit ca să domnescă, ci ca se ser-

vească, dînd chiar viața Sa ca preț de răscumpărare pentru mulți.

Pentru copiii nostri.

În lecțiunea de mai nainte cuvântul Domnului ne-a îndemnat, să pregătim calea Domnului. Lecțiunea de astăzi ne amintește cuvintele Mântuitorului nostru iubit: „Vă pregătesc Impărăția, după cum și Tatăl Meu: Mi-a pregătit-o Mie!” O, ce fericire! Sîm fim cetățeni a împărăției lui Dumnezeu, însemnează a pluti vecinic într-o fericire neînchinată de mare! Dar cum vom putea ajunge acolo?

Mântuitorul ne-a arătat un viu exemplu. El, cu toate că a fost Stăpînul lumii și Învățătorul ucenicilor Săi — totuși nu s'a rușinat a servi cu dragoste și umilință pe toți, cari l-au iubit din toată inima.

Noi de asemenea, de voim să ajungem dulcea făgăduință, să căutăm a servi unul altuia cu dragoste și umilință, căci cel ce se înalță pe sine va cădea; dela Domnul, dar cel ce va servi tuturor în umilință, va avea fericirea să moștenească împărăția lui Dumnezeu.

Iubiții mei copii, cred că toți aveți aceasta dorință, ca să moșteniți împărăția

lui Dumnezeu; deci nu vă lăsați robiți de îngâmfare, ci căutați a servi unii altora în umilință și Domnul Isus va fi cu voi ori unde veți merge.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră?
2. Cine să lucreze pentru Regele?
3. Dar cum s'au arătat ucenicii ca lucrători?
4. Ce le spune lor Mântuitorul Isus Christos?
5. Ce ar trebui se facă ei dacă vreu să fie mari?
6. Ce ne învață apostolul Pavel referitor la aceasta?
7. Ce dorință avură f.ii lui Zebedei?
8. Pe cine îl luară ei ca mijlocitor?
9. Ce răspuns li se dădu lor?
10. Ce vor ajunge ei totuși, dacă se vor umili?
11. Ce vrei să faci tu ca să te faci moștenitor ceresc?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ucenicii cer:)

Rang,
Mărire,
Onoare

)

Isus
le

recomandă:)

Umilință,
Servici,
În urmă glorie

La care te înscrii tu?

Duminecă în 25 Aprilie 1926.

Lecțiunea 17.

Trimiterea în serviciu.

Ev. Matei 10, 16 - 39.

Cuvânt de aur: „Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: Dacă voinște cineva să vină după Mine, trebuie să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să mă urmeze.”

Mat, 16, 24.

După ce Domnul învață pe ucenicii săi le dă drumul să predice, le pune în vedere că ei vor fi ca niște oi în mijlocul lupilor. Domnul le amintește ca ei să fie înțelepți și nevinovați, și unde vor fi persecutați să fugă în alt loc, și prin orice mijloace, ei să-și facă serviciul lor nobil pentru Mântuitorul sufletelor, purtându-și crucea suferințelor în fiecare zi. Domnul le mai amintește, că vor fi trași la judecată și duși înaintea celor mai mari. Inse tocmai asta le va servi lor spre mărturie.

Iacă vă trimit ca oi în mijlocul lupilor (V. 16—22) Această încurajare putea mai în grabă descuraja pe cineva decât a-l încuraja la lucru. Oile nu de voie bună pleacă spre regiunile unde lupii își au cuiburile lor. Le mai spune ca ei să se ferească de oameni, că ei se vor arăta chiar și ca amici, și tot să-i dea în mâinile autorităților spre a fi sbiciuiți. Ba chiar înaintea regiilor și stăpânilor au să stea. Dar pe lângă toate să nu se înfrice, că va fi cine să vorbească în locul lor, ba le va pune cuvânt în gură. Ba nici frate pe frate nu va cruța, și nici părinții nu vor cruța pe copiii lor. Ba toată lumea se va scula împotriva lor, pentru că sunt ai lui Christos.

Ucenicul nu este mai mare decât învățătorul său (V. 23—27) Învățătorul le spune la ucenici că au se fie persecutați, și că au să fugă din loc în loc, dar să nu uite, că ei ca ucenici nu sunt mai pe sus decât învățătorul lor, pe care îl numără Belzebul și ei ca casnicii lui nu sunt mai buni. Apoi să nu cugete că vor putea fi și ascunși, ori să rămână în secret. Sau și dacă dușmanii lor vor căuta să facă împotriva lor comploturi într'ascuns, ele au să se vădească. Dar și cea ce ei vor auzi la întunec, au să spună la lumină, pentru că nu va fi așa ceva, ce ar trebui tăcut. Ba chiar să li se spună la urechi și ei au să predice aceasta de pe acoperișul caseilor; adevărat fără de nici o frică.

Nu se vînd oare două vrăbii la un ban? (V. 28—39). Le spune să nu se teamă nici dacă ar ajunge acolo, ca să fie uciși pentru cea ce ei au să vestească, dar să se teamă de cel ce poate ucide și corp și suflet. Vrăbiile sunt înaintea noastră de mic preț și se vînd pentru un ban, totuși la Dumnezeu sunt luate în seamă. Dar la ucenici le este și

părul capului prețuit și numărat. Deci ei sunt mai de preț decât vrăbiile. Ei să nu se teamă nici a-l mărturisi pe El, și dacă oamenii i-ar amenința cu moartea, dar vor avea cea onoare a fi marturisiți de El înaintea ceresului Părinte. Ei să nu-și iubească mai mult viața lor decât pe Dumnezeu și lucrul misiunii Lui, dar să nu-și iubească nici pe părinți, nici pe copii ca pe Isus, altcum nu sunt vrednici de El. Dar să nu se sfiască nici a-și lua crucea și a o purta cu răbdare pentru El, urmându-l, dacă vreau să fie vrednici de Învățătorul cel mare: Isus Christos. Să nu-și caute viața proprie, ci să o jertfească pentru El, așa o vor câștiga pentru vecinicie.

Pentru copiii nostri.

Dragi copii, în lecțiunea de astăzi, Învățătorul nostru iubit, ne amintește că vom fi urii și dușmăniți de toți oamenii până la moarte pentru numele Său. Și nu e de mirare, căci dacă pe El — Stăpânul lumii, l-a batjocurit aceasta lume orbită în ura ei ne-bună, cu atât mai mult ucenicii Săi vor fi batjocuriți și persecutați fără de milă.

Noi nu ne putem da înapoi, deoarece strălucita lumină a Evangheliei lui Christos ne-a luminat mințile îndeajuns, pentru a vedea vecinica fericire, făgăduită de Învățătorul nostru iubit. — Deci, alându-ne ca niște oi în mijlocul lupilor, vom înfrunta cu bărbăție orice atac din partea celor nesocotiți, năuitând, că cel ce va răbda până la sfîrșit, se va mântui.

Dragilor copii, nu vă temeți, căci dacă vrăbiile sunt luate la Dumnezeu în socoteală și nu cade nici una fără de voia lui Dumnezeu, chiar nici voi suferind, să nu vă descurajați, căci Dumnezeu e cu noi.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră de astăzi?
2. Unde a trimis Domnul pe învățăceii Săi?
3. Ce aveau ei acolo de întimpinat?
4. Ce onoare are să-i aștepte pentru serviciul lor?
5. De ce să nu se teamă ei?

6. Ce se învețe ei dela vrabii?
7. Să tacă ei cu mărturisirea?
8. De cine va fi iubit ucenicul lui Isus?
9. Ce are în schimb să poarte ucenicul lui Isus?
10. Ce are de pierdut, sau de câștigat cel ce urmează pe Isus?
11. Ce vrei tu să câștigi, ori să pierzi pentru Isus?

Isus zice:

Mergeți în lume ca oi între lupi,
Fiți gata a suferi ori ce v'ar întâmpina,
Tăgăduindu-vă pe voi și toate ce aveți,
luați sus crucea și Mă urmați.

Ce răspuns dai tu?

Duminecă în 2 Maiu 1926.

Lecțiunea 18.

O cetate care se vede departe.

Mat. 5, 13—18; Psalm 1.

Cuvânt de aur: „Voi sunteți lumina lumii, o cetate așezate pe un munte, nu poate să rămână ascunsă?”

Mat. 5, 14.

În lecțiunea de astăzi auzim, că Domnul Isus vorbește într'un cerc mai restrâns ucenicilor și le arată, că ei sunt sarea și lumina lumii. Ucenicii lui Isus sunt chemați la cel mai mare lucru, adică a lucra la îndreptarea și îmbunătățirea oamenilor. Totodată le pune în vedere să nu piardă cea ce Domnul le-a dat, și să arate la toți lumina cea mult aducătoare de fericire. Mântuitorul le arată, că cea mai puternică predică este cu faptele cele bune, care îndeamnă pe mulți la serviciul și mărirea lui Dumnezeu.

Voi sunteți sarea pământului. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe munte. (V. 13—16). Sarea

și lumina sunt lucruri ce nu pot lipsi, fără de ele cum vom trăi noi! Fără de sare ce gust va avea o mâncare, cât de bine ar fi pregătită, de orice bucătăreasă de specialitate! Fără de lumină cum vom petrece noi în nopțile întunecoase! Cum vom merge pe o cale puțin cunoscută. Deci lumina ne este de mare necesitate și noi o iubim mult. O cetate așezată pe munte nu se poate ascunde, căci toți trecătorii o observă, chiar dacă ea nu pentru aceea s'a clădit ca se fie văzută. Învățăceii lui Isus nu se pot ascunde, ori unde ar fi ei, ei trebuie să fie observați. Deci ei sunt ca sarea, care dă gust oricărei mâncări și fără dă care nu putem fi; ei sunt ca lumina, care trebuie să lumineze în întunerecul nopții; ea nu pe sine se arată, dar luminează celor ce sunt la întunerec. Cetatea e clădită pe un Munte; acest Munte e o înălțime, pe care fiind cetatea clădită, toți îl văd cu tot cu cetatea clădită pe el. Isus este stânca cea vecinică și puternică, pe care de va fi clădită biserica lui Christos, are se fie văzută de o lume întunecată, care stă în

nesiguranță, nefiind clădită pe această stâncă.

Isus a venit să împlinească cele scrise (V. 17—18). El cere și dela noi ca să facem totul și să căutăm a umbla în dreptate, și încă ca aceasta dreptate să fie mai presus ca a celor ce se fac că sunt sfinți și drepți, dar aceasta nu se găsește la ei.

Doosebirea între cel drept și între cel nedrept (Ps. 1). Psalmistul arată în scurte cuvinte cum este cel drept și cel nedrept. Unul ca pomul de lângă apă, tot verde și frumos, plin de fructe; celalalt ca pleava spulberată de vânt. Cel drept va sta la judecată, cel nedrept nuse va ținea la judecată. Calea celui drept va rămănea, până când a celui nedrept cale va pieri. — Se naște întrebarea: Pe care cale ne găsim noi?

Pentru copiii noștri.

Dragilor copiii! Cum vi s'ar părea se va aflați fără de lumină pe o noapte întunecoasă? Așa-i că v'ar fi greu? Și totuși câtă lume se chinuiește și în drumul acestei vieți, fără de a avea lumina spirituală!

Ce-i de făcut? — Trebuie să ne fie milă de acești nenorociți, pe cari Satan îi ține orbiți și legați cu lanțul păcatului negru. „Voi sunteți lumina”, zice Mântuitorul. Deci luminați calea acestor suflete rătăcite, spre a putea veni la El.

Puțină sare dacă se pune în mâncare, toată mâncarea să sуреază și se face bună de mâncat. Și „voi sunteți sarea pământului”, zice Mântuitorul, și deci sarați și voi inimile din jurul vostru cu cuvântul Evangheliei, spre a putea și ei vedea slava Mântuitorului nostru iubit, cea ce a fost de ei până acum desprețuit. — Dumnezeu se vă ajute ca să puteți fi adevărate lumini și sare a pământului, dragi copii.

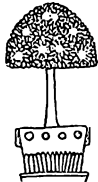
Întrebări resumătoare.

1. Despre ce sună lecțiunea noastră?
2. Cine ar fi aceasta cetate?
3. Despre ce ne mai spune?
4. Iubiți voi sarea?
5. Dar lumina?
6. Ce face lumina?
7. Ce face sarea?
8. Ce face cetatea?
9. Ce ne mai spune despre un pom?
10. Cum trebuie să fie omul cel drept?
11. Cum este omul cel nelegiuit?
12. Ești tu sare, lumină, cetate, drept, sau nelegiuit?

Ce ești?

SARE

Ești tu cetate, lumină, sare, pom roditor, pleve?

Duminecă în 9 Maiu 1926.

Lecțiunea 19.

Stelele și pământul vestesc pe Domnul

Psalm 104, 1—9.

Cuvânt de aur: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea

vestește lucrarea mânelor Lui.”

Ps. 19, 1.

Mărirea lui Dumnezeu se vede prin însuși lucrurile Lui. Lumina și strălucirea sunt îmbrăcăminte a lui Dumnezeu. Cerul este lucrul mânelor Lui, și toate sunt supuse înaltului Stăpânitor După cum vom vedea în lecțiunea de astăzi, tot

Universul și planetele sale, toată mișcarea naturii sunt sub stăpânirea și comanda lui Dumnezeu. El care le-a creat, le-a și așezat pe toate la locul și serviciul lor, pe cum vedem că se petrece astăzi.

To învelești cu lumina ca și cu o manta. (V. 1-4.) Psalmistul da laudă lui Dumnezeu și-l mărește pentru iubirea ce o are către fiii oamenilor. El recunoaște pe Dumnezeu cel nemărginit de mare, îmbrăcat cu strălucire și lumină. Dumnezeu întinde cerurile ca un cort și cu apele își întocmește virful locuinței Sale. Carul și-l face din nori și umblă pe aripile vântului, face din vânturi soli ai Săi și flăcările de foc ca slujitorii Săi. Toate acestea el le recunoaște și pentru aceasta are și o laudă deosebită pentru acel Preînalt Dumnezeu.

Ai așezat pământul pe temeliiile lui (V. 5-9). Aceste temelii nici odată nu se vor clăti. Acest pământ este acoperit cu adâncul ca cu o haină, apele stăteau pe munți. Cine a făcut aceasta? Dumnezeu. Dar la amănințarea Ta au fugit, la glasul tunetului Tău au luat-o la fugă, suindu-se pe munți și coborându-se în văi până la locul hotărât de El. Acolo El le-a pus o margine, pe care nu trebuie să o treacă, ca să nu se mai întorcă să acopere pământul. Așa hotare și margini le-a pus Dumnezeu la apele, cărora oamenii nu le pot sta în cale ca să le oprească, când El le dă drumul liber. Pentru aceasta: Sufletul meu să laude pe Domnul, zice Psalmistul. Și ce mult putem noi învăța dela el!

Pentru copiii nostri.

Astăzi, dragii mei copilași, cuvântul Domnului vrea să ne trezească sufletele, să putem cugeta cu admirație la marile lucrări ale Atotputernicului Creator. Natura iatregă, fără de cuvinte, predică pe Creatorul Divin, prin frumuseța și măreția ei. Dar omul, care e înzestrat cu calitățile superioare — oare să nu-l laude pe Domnul? Psalmistul face aceasta zicând: Bindecuvintează, suflete, pe Domnul! Doamne Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și mărire!

Da, omul care e pătruns de spiritul dreptății divine, nu poate să nu-l recunoască pe Dumnezeu de Creator al tuturor văzuteilor și nevăzuteilor, și nu poate să nu-i dea lauda cuvenită Atotputernicului.

Și totuși se găsesc ființe inconștiente, cari nu recunosc aceste adevăruri, și cu toate că se pretind a fi oameni, nu merită numele de „om”, deoarece au înțelepciunea în picioare, și trăiesc numai conduși de apucăturile lor rele — spre pierzarea vecinică.

Păziți-vă copii de astfel de stricați, și dați Domnului ce îi se cuvine.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră?
2. Ce zice Psalmistul despre Dumnezeu?
3. Cu ce este Dumnezeu îmbrăcat?
4. Ce face El din cerurile Sale?
5. Cu ce este întocmit virful locuinței Lui?
6. Ce face El din vânturi?
7. Care sunt slujitorii Săi?
8. Cu ce este acoperit pământul?
9. Unde au stat apele?
10. Cine a pus margini apelor?
11. Ce ne spune cuvântul de aur despre mărirea lui Dumnezeu?
12. Cum ai tu de gând a mări pe Dumnezeu?

Lumina:	o manta
Apele:	vîrfurile locuinței
Norii:	carul Său
Vântul:	solii Săi:
Flăcări de foc:	slujitorii Săi:

**Toate servesc
pe marele Creator.
Tu cum o faci?**

Duminică în 16 Maiu 1926.

Leccióna 20.

Imbrăcăminteia naturei.

Psalms 104, 10—16; I. Moisi 1, 11—12.

Cuvânt de aur: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s'a îmbrăcat ca unul din ei.“

Mat 8, 28 și 29.

În lecțiunea din Dumineca trecută am învățat, că tot Universul este lucrul mânelor lui Dumnezeu. Astăzi vom auzi, cu câte a îmbrăcat Dumnezeu natura. Aceasta natură nu s'a creiat de sine, pecum zic unii oameni, care uită de Dumnezeu. Deci precum vedem scris, Domnul a creiat izvoarele apelor, din cari se adapă toate fiarele pământului. Tot în aceasta apropiere locuiesc paserile cerului, care cântă așa de frumos. Arborii, iarba și florile imbracă pământul și-l face așa frumos și plăcut. Pământul dă hrană la tot ce este viu, și acestea toate sunt organizate de Preainaltul Creator, Dumnezeu.

Tu faci să țșnească izvoarele în văi. (V. 10—13.) Cine nu iubește apa cea bună de isvor, din care se recreiază om și animal și fără de care toate se ofelesc și se sting. Chiar și la paserile cerului le place a locui în apropierea apelor și fac să răsune pădurea de glasul lor plăcut. Munții sunt udați din înaltul locaș al lui Dumnezeu, și se satură chiar pământul de rodul lucrurilor Lui. Și toate acestea îl pun pe Psalmist în uimire și el laudă lucrurile cele minunate, și pe cel ce le-a făcut așa de înțelepțește.

Tu faci să crească iarba pentru vite, și verdețuri pentru nevoile oamenilor. (V. 14—16). Când Dumnezeu

deschide mâna Sa, îndestulește lipsurile tuturor și pământul ne dă hrana; ba ne dă și fructele cele bune: Care dintre noi n'a gustat merele, perele, ciresele și multe altele atât de frumoase și gustoase, cine n'a gustat strugurii cei dulci și nutrițori? Cine nu cunoaște pâinea cea bună, din care noi trăim. Cine nu a văzut arborii cei mari și frumoși ai pădurilor, care sunt sădiți de mâna lui Dumnezeu, de cari El se îngrijește ca să crească și să ne dea lemne de lucru și de încălzit?

Și Dumnezeu văzu că era bine (I Moisi 1, 11—12). La porunca lui Dumnezeu se făcură toate bine. Și noi trebuie să știm, că ce El face trebuie să fie bine făcut. Oamenii fac lucruri rele și stricătioase, dar El ce face: este bine făcut. Dați-ți deci onoare pentru că a făcut toate atât de înțelepțește, că nici Solomon în toată mărirea sa nu era îmbrăcat ca unul din crinii lui Dumnezeu. Deci uitați-vă cu băgare de seamă la toate lucrurile făcute de El și-i dați onoare.

Pentru copiii nostri.

Cât de frumos ne amintește și astăzi cuvântul Domnului despre natura plină de viață, de care suntem înconjurați. Viața nevinovatelor paseri și a diferitelor animale, precum și frumuseța diferitelor plante, ce cresc spre folosul omenirei, oare nu ne mărturisește, că sunt dintr'un singur isvor dător de viață? O da, natura e cel mai puternic monument ce ne mărturisește despre Creatorul nostru și al său.

Dacă arătăm untrandafir frumos unui orb din naștere, el nu se poate bucura de frumuseța lui, și dacă ne-am încerca să-i spunem cât de frumos este și ce culoare are, în zadar, căci el nu-și poate închipui ceea ce nu a văzut nici odată.

În situația aceluia orb sunt mulți, foarte mulți și în ziua de azi. Ei se folosesc de creațiunile Domnului, dar pe Creatorul Divin, nu vor să-l recunoască. Sunt orbiți de Satana, iubiți copilași, deci voi căutați a le deschide ochii, și Mântuitorul va fi cu voi.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi?
2. Ce dă Dumnezeu câmpului uscat?
3. Ce dă El măgarilor sălbatici?
4. Ce fac paserile din marginea apelor?
5. Cine se satură de rodul lucrărilor lui Dumnezeu?
6. Pentru ce face Dumnezeu să crească iarba și verdețurile?
7. Ce întărește inima omului?
8. Cine a sădit copacii și cedrii din Liban?
9. Cum văzu Dumnezeu toate lucrurile Sale făcute?
10. Ce ne spune Domnul Isus despre crinii câmpului?
11. Ce ai tu de gând să zici când vezi toate acestea?

**Isvoarele
Paserile
Verdețurile și crinii
Pomii roditori**

**Laudă pe Creatorul,
Care a făcut toate bine.
Dar tu, suflul meu,
ce faci?**

Duminecă în 23 Maiu 1926.

Lecțiunea 21.

Darul Spiritului.

Faptele 2, 1—21.

Cuvânt de aur: „Nu prin putere, și nu prin tărie, ci prin Spiritul Meu, zice Domnul, Dumnezeuul oștirilor.”

Zah. 4, 6.

Domnul Isus s'a înălțat la cer, și ucenicii așteptau promisiunea Duhului Sfânt, pe care le promisese Domnul. Ei erau toți într'un gând, mulțumit ca sigur, că petreceau în rugăciune.

În dimineața zilei numită a cincizecime, pe la orele 9 s'a auzit un sunet puternic, și s'a așezat pe fiecare din ei, în formă ca limbi de foc, puterea Sfântului Duh. Acesta era Duhul Sfânt, trimis de Părintele. Imediat apostolii au început a vorbi în alte limbi, cea ce a pus în mișcare pe toți locuitorii Ierusalimului și pe toți cei ce erau adunați din toate părțile pământului; aci la sărbătoare. Apostolii vestiră cu mare putere pe Christos, așa că într'acea

zi a Rusaliilor aproape trei mii de suflete s'au mântuit.

În ziua Rusaliilor erau toți împreună (V. 1—16). O zi însemnată pentru toți: pentru ucenici și pentru popor. Ucenicii au așteptat cu mare dor să li se împlinească cea ce li s'a promis de Învățătorul lor. Poporul era adunat la o mare sărbare, în care aduceau daruri lui Dumnezeu pentru cele primite și în acest an din mâna Lui binefăcătoare. Deodată, fără de veste vine un sunet de sus și ucenicii se umplu de o putere supranaturală și încep numai decât a și vorbi în limbile pe care le dăduse Duhul Sfânt. Poporul aude aceasta și stă uimit neștiind ce s'a făcut. Oamenii nu știau la ce să se gândească și își cer unii dela alții lămurirea; la care o altă parte din ei o află de bine a da aceasta lămurire în cuvintele, că ar fi plini de must.

Atunci Petru s'a sculat în picioare (V. 14—21). Până aci Petru era în liniște. Acum se scoală în picioare și începe a vorbi. Întia este a justifica nu pe învățacei ci chiar cea ce s'a făcut de Dumnezeu. Apoi începe a

nișira promisiunile lui Dumnezeu, pe cari le știa poporul din Scripturi. Arată el la popor, că nu sunt îmbătați, dupăcum vreu unii să-i descrediteze înaintea oamenilor, dar 'a tăcut una: Dumnezeu a vărsat Duhul Său, după cum a promis peste servii săi, cari au să profetească, să vadă visuri și visiuni, au să se facă minuni și semne în soare, lună și stele. Și atunci oricine va chema numele Domnului, se va mântui. Și aflăm, că la urmă oamenii fiind pătruși de puterea Duhului s'au mântuit în acea zi aproape la trei mii de suflete.

Pentru copiii nostri.

Dragii mei copii! Măreața întâmplare a coboririi Sfântului Duh peste ucenicii Domnului a fost și va rămânea un puternic martor înaintea noastră, care ne arată cum Dumnezeu își îndeplinește cuvântul dat. — Părintele nostru iubit, văzându-ne slabi și astăzi ne trimite puterea Duhului Său Sfânt, pentru a ne întări în lupta acestei vieți.

Da, El nu lasă pe copiii Săi iubiți lipsiți de puterea Duhului Său, ci și astăzi ca și

atunci, spre a lumina sufletele întunecoase vă trimite vouă darurile Sale scumpe, necesare acestei misiuni.

Deci curaj, copii, căci Dumnezeu ne va conduce la biruință prin Isus Christos, în al cărui Nume glorios a și trimis ucenicii lor acest dar prețios al Duhului Sfânt.

Intrebări resumătoare:

1. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Cine a dat acest dar?
3. La cine să dădu acest dar al Duhului Sfânt?
4. Ce făcură acum ucenicii?
5. Cine mai era în apropierea lor?
6. Ce zise acum poporul?
7. Ce ziseră unji dintre popor?
8. Ce răspunse acum Petru?
9. Ce lămurire le dădu el la oameni?
10. Ce semne au să urmeze?
11. Ce să facă oamenii cei îngroziți?
12. Ce a urmat la acest răspuns al lui Petru?
13. Câți s'au mântuit în aceasta una zi?
14. Ce răspunde sufletul tău la aceste cuvinte?

Revărsarea Duhului Sfânt.

Ucenicii:

În rugăciune supuși
Surprinși dar nu îngroziți
Deschid ușile și vestesc
Ce de mult era profețit:
Acum cu ei s'a împlinit
De credeți, vă mântuiți.

Poporul:

Sărbătorește voios,
Surprins dar speriat,
Intreabă ce au de rost
Ei zic că: ei s'au îmbătaț.
În urmă pe Petru ascultând
Să umplură de Duhul Sfânt.

O Doamne, revarsă și peste noi acest dar!

Duminecă în 30 Maiu 1926.

Lecțiunea 22.

Poporul în natura sa înstrăinată.

Psalmul 104, 16 - 23.

Cuvânt de aur: „Cât de multe sunt lucrările Tale Doamne! Tu pe

toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale“.

Ps. 104, 24.

Ce frumos e când privești toate viețuitoarele și plantele, că sunt și stau la locul lor, precum le-a creat și așezat Dumnezeu. Arborii sunt locuința paserilor, și munții cei

înalți sunt locuiți de țapii sălbatici, iar stâncile pentru iepuri și toate fiarele sălbatice. Noi vedem în lecțiunea noastră, că Dumnezeu este purtătorul de grijă, dela El curg toate bunătățile. El face ziua și noaptea, și poartă de grijă la tot ce este viu.

În ei își fac paserile cuiburi (V, 17). În arborii pădurilor și cedrii Libanului își fac paserile cuiburi și cocostircul în ciparoși, pe munții cei înalți stau țapii sălbatici, și stâncile sunt adăpost pentru iepuri. Animalele nepricepute își știu locurile lor și petrec după cum a rânduit Dumnezeu pentru ele.

El a făcut luna ca să arate vremile (V, 19—22.) Luna nu greșeste cursul ei, soarele știe când să apună, vine întunerecul și se face noapte, când toate fiarele pădurilor se pun în mișcare, puii de lei mugesc după pradă, cerând hrană dela Dumnezeu. Când răsare soarele ele să dau înapoi și se culcă în vizuinile lor. Toate acestea strigă către Dumnezeu și chiar noaptea le dă Dumnezeu hrana lor sortită pentru ele. De soare noi știm că-și face cursul său cu tot cu lună și stele și ne place de ele. De animalele sălbatice nu așa ne place, dar ele sunt fapăturile lui Dumnezeu și El le ascultă glasul lor, dându-le hrană la timp. Dar și pentru om se îngrijește Dumnezeu. Acestuia 'i dă timp prielnic, când poate merge și el la lucru să-și caute pâinea sa în sudoarea feței sale. Când omul are de lucru, ziua, atunci fiarele sălbatice să retrag în cuiburile și vizuinile lor. Toate acestea le-a făcut Dumnezeu cu mare înțelepciune. Pentru aceasta și strigă Psalmistul: Ce mari sunt lucrurile

Tale Doamne! Toate pe Tine te așteaptă!

Pentru copiii nostri.

Cât de mari sunt lucrările lui Dumnezeu, ne mirăm foarte. El udă arborii ca să crească; El pregătește locuința paserilor și mâncare fiarelor câmpului; face să resară soarele, ca oamenii să lucreze. Toate le-a făcut spre binele nostru și spre lauda și mărirea numelui Său.

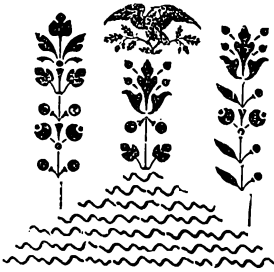
Să nu mai încetăm ai mulțumi, că mulțumita El singur o merită, prin Fiul Său Isus Christos, Domnul nostru.

Iacă aceste toate se supun Lui. Să nu ne lăsăm noi mai pe jos decât toate făpturile, fiind-că pe noi ne-a cinstit cu mai multă știință prin Duhul Sfânt, ce ni l-a dăruit în numele Domnului Isus Christos. Citind aceasta lecțiune se vă aduceți aminte de aceasta: cu cât mai mult sunteți voi decât animalele și tot ce a mai creiat Dumnezeu!

Întrebări resumătoare.

1. Despre ce spune lecțiunea noastră de astăzi?
2. Cine udă copacii cei mari și frumoși?
3. Cine se folosește mai întâi de acești copaci?
4. La ce servesc munții cei înalți?
5. Unde își găesc iepurii adăpostul lor?
6. Pentru ce este făcută luna și soarele?
7. La ce este hotărit întunerecul nopții?
8. Cine se pune în mișcare în timpul nopții?
9. Cine strigă după hrană către Dumnezeu?
10. Ce fac fiarele când se luminează de zi?
11. Ce face acum omul?
12. Ce zice Psalmistul cu Privire la acestea?
13. La ce te gândești tu, văzând acestea?

Luna
Soarele
Arborii
Paserile
Fiarele
Munții

Implinesc
Zisele lui
Dumnezeu

C e f a c e o m u l ?

Duminecă în 6 Iunie 1926.

Lección 23.

Omul în neputința sa.

Psalmul 139, 1-12.

Cuvânt de aur: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta.”

Ps. 139, 14.

Omul este cea mai însemnată dintre toate făpturile lui Dumnezeu. Pentru aceea din început și până acuma Dumnezeu, are mult de lucru cu omul. Fiindcă el este creatura lui Dumnezeu, și sunt foarte bine cunoscute chiar și gândurile cele mai ascunse ale omului. Pentru aceea și zice David: Tu Doamne mă cunoști cu totul, mă auzi și mă ști și nu mă pot nicăiri ascunde dela fața ta!

Un Psalm bogat de cunoștința de sine a omului, că e slab și neputincios, că nu poate nimic ascunde de Dumnezeu, ba nici pe el nu se poate ținea ascuns, deși în natura omului este, că ar vrea se fie ascuns și nevăzut de ceilalți, ba nici de Dumnezeu, dar Dumnezeu îl vede, și îl dă de gol și înaintea oamenilor chiar atunci, când se crede a fi mai sigur cu secretul său.

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape. (V. 1-4). Tocmai pentru că Dumnezeu este așa de aproape de fiecare din noi, pentru aceea nu ne putem ascunde și nu putem nimic ascunde. El ne ști când stăm și când ne sculăm, și pătrunde gândul nostru de departe El ști când umblăm și când ne culcăm, și cunoaște toate căile noastre. El ști când cuvântul nici nu a ajuns pe limba noastră ce am vrea să zicem. Ne mai trebuie aci vr'un comentariu? Totul este spus de David, care cunoștea așa bine aceasta din propria experiență. Oare noi nu avem această experiență încă? Să-l rugăm pe Dumnezeu ca să ne facă aceasta cunoscut. Ce mulți ar lucra cu totul altcum, dacă ei ar cugeta la aceste cuvinte și realitate: că Dumnezeu îi vede și-i știe în toate mișcărilor lor.

Tu mă inconjuri pe din năpoi și pe din nainte și-ți pui mâna peste mine. (V. 5-12). Cum ar vrea să scape cel ce este inconjurat din toate părțile, ba și mâna este pusă pe el! O scăpare e cu neputință. Această știință este atât de minunată pentru David, că nici nu se poate gândi la fugă; este atât de înaltă, că nu o poate cuprinde. El stă în loc ca unul, care e deja prins. Se întreabă pe sine și întreabă de Dumnezeu.

Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă voi lua aripile zorilor, care sunt cele mai repezi, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca. De voi zice: Cel puțin întunerecul mă va acoperi, și se va face noapte lumina dimprejurul meu! Iată că nici chiar întunerecul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua, și întunerecul ca lumina. Dacă ar cugeta oamenii la aceasta știință măreață, ce mulți s'ar rușina și nu s'ar face atâtea hoții și răutăți în țară!

Pentru copiii nostri.

Ați citit cu atenție acest Psalm frumos? Aci ați putut vedea, că Părintele ceresc ne cunoaște în toate, nu numai pe oamenii cei mari și bătrini, ba și pe copilașii cei mici. El ne ști toată s'area, nu putem nimica ascunde de pulcrea și ochiul Lui Dumnezeu. De facem binele nu se trece cu ne-luare în seamă înaintea Lui; de vom face răul, acela nu este ascuns înaintea Lui. Noi

ne înșelăm pe noi și ne condamnă, când cugetăm, sau chiar indeplinim ceva — ceva ce nu-i bun — presupunând că El n'a lua în seamă. Pentru aceia să facem toate cele plăcute înaintea Lui, ca să nu avem nici frică, nici rușine de faptele noastre.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră?
2. Ce zice Psalmistul despre Dumnezeu?
3. Știe Dumnezeu când noi ședem ori ne sculăm?
4. Oare știe El când ne culcăm ori umblăm?
5. Știe El ce vorbim noi, chiar într'ascuns?
6. Cum știe Dumnezeu aceasta? (V. 5.)
7. Poate mintea noastră cuprinde aceasta?
8. Încotro vrea s'o iee Psalmistul?
9. Ce zice el la caz că ar fugi de din naintea lui Dumnezeu?
10. Ce zice el despre întunerec, dacă s'ar ascunde acolo?
11. Dar tu, încotro vrei s'o iei?

Omul

Nepufincios
Ar vrea să scape
Aripile iuși nui ojuță
Întunerecul gros nu-l ascunde

Dumnezeu

Etotputinte
Dumnezeu îl ține
Dumnezeu e mai repede
Dumnezeu luminează totul

**Ce zice când vede că nu este scăpare?
Te laud că sunt o faptură atât de minunată!**

Duminecă în 13 Iunie 1926
Lecțiunea 24.

Zilele de apăsare.

I. Mo'isi 2, 1—15; Fapt. 7, 22—29.

Cuvânt de aur: „Prin credință Moisi, când se făcu mare, n'a vrut se fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să suferă împreună

cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.” Ebr. 11, 24. 25.

Poporul lui Israel ajunsese zile grele în Egipt. Așa că Faraon pune la cale ca poporul se fie apăsător, iar copiii cei mici se fie uciși. — În timpul acesta o femeie din sămânția lui Levi născu un copil frumos, pe

care îl ascunse trei luni. În urmă
nemai putând să-l țina într'ascuns,
făcu un sicriu de papură și l-a pus
la marginea riului Nil. Aci avea
fiica lui Faraon să meargă a se scălda
cu servitoarele ei, unde și găsiră co-
pilul și-l duseră în casa lui Faraon,
unde angajează o doică, ca să alăp-
teze copilul. Și aduseră tocmai pe
mama copilului, care câpătă și o
plată bună pentru îngrijire; și așa
crescu Moisi mare.

Dar Dumnezeu nu se lasă fără
de martori credincioși, și dacă nu
lasă dușmanii, ca poporul cel ales
să-și crească pe oamenii potriviți și
doriți, chiar ei trebuie s'o facă și să
crească pe seama acestora bărbați,
cum o făcu și un Faraon.

Dumnezeu a ales și a pus în
inima lui Moisi gândul și dorința
ca mai bine să fie cu poporul lui
Dumnezeu, decât să ia parte la pă-
catele și poftetele trupesti. Așa alege
Dumnezeu pe Moisi, ca prin el să
lucreze la eliberarea poporului și la
conducerea lui. Și aceasta ne dove-
dește așa de bine în lecțiunea
noastră de azi.

Nașterea lui Moisi (V. 1—4.) Bib-
lia ne raportează în scurt despre
nașterea lui Moisi. El este născut
din sămânția lui Levi. După nașterea
sa mamă-sa îl păstră în liniște trei
luni, dar apoi se poate că el ca co-
pil a fi fost prea gălăgios și mama
temându-se că va fi descoperită, că
deja era ordin dat de Faraon, ca
toți copiii să fie uciși; ea în credința
că Dumnezeu îl poate ținea și dacă
ea îl va expune morții, făcu un sic-
riu din trestie și puse pe micul ei
copil, poate între multe lacrimi și
rugăciuni, în acest sicriu și îl trimise
la riul Nil. Acolo înse era lo-
cul unde umbla fiica lui Faraon a
se scălda. Aceasta și veni curind și
auzi pe micul expus plângând, stătu
în loc și potunci la servitoarele ei;
ca să-l aducă la ea. Deschise sicriul

văzu un copilăș frumos, de care
făcându-i-se milă, zise că are să-l
crească. Dar i-ar trebui o doică. Și
de aceasta se îngrijește Dumnezeu,
și chiar mama lui îi devine doică,
care capata și o plată pentru aceasta.

**Păstrarea și creșterea minunată
aiui Moisi** (V. 5—11). Moisi, după
ce fu scos din apă și predat doiceii
sale, crescu și se făcu mare. Despre
copilăria lui Moisi nu se ști aproape
nimic, afară dacă nu ne cuge-
tăm, că a fost în el sămânță
iubirea de neam. Aceasta se vede
mai bine, că după ce el crescu
mare, sigur va fi avut el foată pre-
gătirea școlară la curtea lui Faraon
că avea și speranța să fie domnito-
rul țării, adevă moștenitorul de tron.
Dar mergând între popor și văzând
pe frații săi de un sânge cum sufăr
nedreptatea din partea egiptenilor,
se pune în apărarea lor.

Increderea în puterea pumnului
(V. 12—14). El nu caută să aducă
pe cel vinovat înaintea autorităților
socotind că și așa nu se va face
dreptate fraților săi apăsați, cari și
așa erau condamnați a fi pustiiți,
adevă nimicii. El își face judecata
proprie și dă în cap la Egiptean.
Dar a doua zi vede pe doi dintre
frații și i certându-se și făcând unul
altuia nedreptate. Acum le spune
să nu facă așa că ei sunt frați.
Dar cel mai de pricină îl amenință
și Moisi o putea rău păți, dacă ar
li fost dat afară, că pentru un osin-
dit de Ebreu a ucis pe un Egiptean
El se minună, cum s'a făcut aceasta
de eri până azi așa cunoscut?

Moisi fuge (V. 15). Acum Moisi
nu mai e în liniște, el fuge de teama,
că va fi ucis de Faraon pentru cea
ce a lucrat numai eri. Deși un prinț,
dar așa lucru nu avea voie să facă

**Ce zice Ștefan, martirul despre
Moisi** (Fapt. 7, 22—29). El spune
istoria lui Moisi, cum a fost învățat
în toată înțelepciunea Egiptului și

cum se făcu puternic în cuvinte și fapte. Ajungând etatea de patruzeci de ani, el avu dorința să meargă la poporul său, crezând să se facă izbăvitorul lor. Dar nu fu înțeles de ai săi și trebuia să fugă în străinătate, unde petrecu alți patruzeci de ani până nu fu chemat de Dumnezeu, ca se fie izbăvitorul fraților săi. Numai când Dumnezeu cheamă pe cineva a face ceva, va fi și făcut, nu prin puterea, nici prin tăria noastră, ci prin duhul Meu, zice Domnul.

Pentru copiii nostri.

Dragilor copii! Dumnezeu lucrează lucruri minunate cu poporul Său. El a zis lui Avraam: „Sămînția ta trebuie să intre în Egipt, și să iasă de acolo la timpul hotărit de Mine”. Cum inse vedem în lecțiunea de azi, acea sămînție era chiar în Egipt. Acum îi trebuia un bărbat, care să scoată aceasta sămînție; și acel bărbat mai trebuia să cunoască și lucrurile împăratăști, adecă știință și cultură pământească.

Dumnezeu s'a îngrijit de aceasta în chip minunat. El dădu încă de mic băiat pe

Moisi fiicei lui Faraon (la caz că nu ar fi cunoscut, se va istorisi copiilor pe scurt). Așa crescú el în casa împăratului, primind numele de „Scos”, pentru că Dumnezeu voi ca prin el să fie scoși fiii lui Israel din pământul robiei.

Intrebări resumătoare.

1. Ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Cine era apăsát în aceste zile?
3. De cine erau ei apăsați?
4. Cine să născu în acest timp de strimtorare?
5. Cum fu crescut acest copil?
6. Ce făcu el când se făcu mare?
7. Ce văzu el între popor?
8. Ce zise el celor doi ebrei ce se certau?
9. Ce zise cel ce nu avu dreptate?
10. Ce făcu acum Moisi?
11. Unde fugi Moisi?
12. Unde ajunse și petrecu acum Moisi?
13. De cine a fost el condus la toate acestea?
14. De cine vrei tu să fii condus în căile tale?

*Nilul, trestia, sicriul,
Serviră să se împlineasca planul
pe care Dumnezeu la croit
Ca poporul Său se fie izbăvit.*

*Fiica lui Faraon a fost unealta prin care lui Moisi se dădu
viața Iar copilul plângător, aduse salvare la al său popor.*

Ce vrei tu să fi în mâna lui Dumnezeu?

Duminecă în 20 Iunie 1926.

Lecțiunea 25.

Chemarea în Pustiu.

II. Moisi 2, 16—25; 3, 1—18.

Cuvânt de aur: „Și Dumnezeu zise: Eu voi fi cu tine.”

II. Moisi 3, 12.

Dumnezeu se arată lui Moisi din mijlocul focului pe muntele Horeb,

și-l trimite la poporul Său Israel să le anunțe scăparea, pentru că Dumnezeu văzu apăsarea lor. Moisi se vede prea slab a face acest lucru mare, dar Domnul 'i spune: Eu voi fi cu tine. Spune poporului Meu, că Eu te-am trimis și mi-am adus aminte de legământul, pe care l-am făcut cu părinții vostri: Abraam, Isaac și Iacob. Dumnezeu spune lui Moisi, să mai ia împreună cu el pe

bătrînii lui Israel, ca se între la Faraon, să ceară că să-i lase a merge în pustiu, ca să aducă jertfă lui Dumnezeu.

Un bărbat Egiptean ne-a ajutat (Cap. 2, 16—25). În pământul Madianului se refugiasă Moisi de din naintea mâniei lui Faraon, care cu toate că îl crescuse la curtea sa, dar 'i dădea o lecțiune simfitoare pentru cea ce a lucrat cu unul din poporenii lui. Aci se oprește la o fântână, unde vede venind păstorii ca sa-și adape turmele lor. Intr'acestea vin fete mari, ale unui preot din Madian cu turmele lor. Dar vin alții păstori cu turmele lor și vreu să le gonească de acolo. Acum pașește Moisi în mijloc și le apără. Ajungând ele curând acasă le întreabă părintele lor: cum de au venit așa repede dela adăpat? Un bărbat Egiptean ne-a scăpat din mâinile păstorilor. El le zise: De ce nu l-ați chemat la casa noastră ca să mănânce cu noi? Și Moisi se învoi a rămânea la acest bărbat. Aci el să căsători și lua una din fiicele acestui preot. Dar încă în acest timp în Egipt a strigat poporul Israel către Dumnezeu ca să-i scape, și Dumnezeu ascultă strigarea lor, își aduse aminte de legământul făcut cu părinții lor, și să îndură de ei.

Moisi păzi oile socrului său în pustiu, ajungând până la muntele Horeb (Cap. 3, 1—3). Moisi nu se gândi la nimic, afară de oile pe cari le păstoria. Dar dintr'odată apropiindu-se de muntele Horeb vede acolo un rug ce ardea și tot nu se mistuia. Aceasta 'i se păru lui ceva lucru interesant și el se apropie tot mai mult și zise: Să merg ca se văd ce vedenie poate fi aceasta, și de ce nu se mistuie rugul.

Nu te apropia, descuîță picioarele tale, că locul pe care stai este sfânt (V 4—9). Pe Moisi, îl aduse curiositatea sa prea aproape de lo-

cul cel sfânt, despre care el nu știa că este sfânt. Dar acum este grăit de Dumnezeu și 'i se spune aceasta Mai departe 'i spune Dumnezeu, că s'a coborît să ajute, să scape pe poporul Său Israel de sub robia Egiptenilor, unde sunt rău tratați. Ii se descopere ca Dumnezeuul părintș lor sai. Dar acum vrea sa scape și să-i scoată din aceasta robie și să-i ducă în acel pământ, pe care l-a promis părinților săi din vechime.

Acum mergi, Eu te voi trimite la Faraon (V. 10—18). După ce Dumnezeu 'i spune lui Moisi ce vrea să facă; i dă ordin ca să meargă la Faraon și să scoată pe poporul Său din Egipt. Moisi zice: Cine sunt eu, ca să merg la Faraon? Dumnezeu zice: Eu voi fi cu tine. Și Dumnezeu 'i dă și semnele cari vor urma. Moisi caută tot felul de cotituri și scuze. Oare cine este cel care îl trimite pe el, ce să le spună despre cel ce l-a trimis? — Dumnezeu îi spune toate și 'i se arată ca Dumnezeuul lui Abraam, Al lui Isaac și al lui Iac. b, părinții săi. Apoi 'i spune și scopul trimiterii: ca să-i scoată din robie și să-i ducă într'un pământ bogat de toate. Ei să meargă afară în pustiu, aceasta este solia către regele Egiptului.

Pentru copiii nostri.

Dragilor copii. Nu de mult ați putut auzi despre Moisi ca copil mic, care plângea într'un sicriuț făcut din papură fiind espus morții în marginea Nilului. Astădată îl vedem ca bărbat întreg. După ce el făcuse în Egipt un lucru de care nu se putea bucura Faraon, regele Egiptului, a luat-o la fugă și ajunsese în pământul Madian. Acolo se așeză lângă o fântână și se gândi doar la cea ce a lucrat. Dar acolo veniau păstorii să adape turmele lor, și iacă veniră și niște fete. El ca om cult, văzând pe ceilalți păstori că nu lasă pe acele fete să adape turmele lor până ei nu au făcut mătii, se pune și apără pe aceste fete și le scoate apă, adecă le ajută. Aceasta când auzi părintele fetelor 'i plăcu și zise că să-l fi chemat la casa lor. Ele îl chemară,

și fiind că plăcu părintelui fetelor de Moisi îl opri ca de ginere al său.

Păstorind el oile socrului său ajunse odată în pustiu până la muntele Horeb, unde văzu un lucru minunat. Adecă el văzu acolo un rug arzând, care înse tot într-g rămasc. Acum se apropie mai mult și auzi un glas: Moisi, nu te apropia, ci-ți scoate încălțăminte din picioare, că tu stai pe un loc sfânt. Apoi i mai spune aceasta voce, care era alui Dumnezeu, ce scop are cu aceasta arătare, adecă să scoată pe poporul lui Isra l din robia Egiptului. El nu ar merge, ci spune să trimită Dumnezeu pe altul. Dar Dumnezeu îi spune cum să facă și așa el trebuie să se facă izbăvitorul poporului și neamului său. — Noi învățăm de aci, ca oricând Dumnezeu ne grăiește, să nu ne cotim căutând a ne scuza, ci să urmăm, că El ne vrea binele nostru și a altora cu noi și prin noi.

Intrebări resumătoare.

1. Ce ne istorisește lecțiunea noastră de astăzi?
2. Cine fu chemat în pustiu?

3. Cum ajunse Moisi în pustiu?
4. Unde ajunse el cu turma sa pășunând-o?
5. Ce lucru îi năvăli în vâz în acest pustiu?
6. Ce auzi el din acest rug înflăc-rat?
7. Cine-i se arătă lui în aceasta vedenie?
8. Ce-i spune lui Dumnezeu despre un popor?
9. Ce se facă acum Moisi pentru acest popor al său?
10. Ce zice Moisi către Dumnezeu?
11. Este Dumnezeu mulțumit cu răspunsul lui Moisi?
12. La cine să meargă el în Egipt?
13. Unde vrea El să scoată și să ducă pe acest popor?
14. La ce suntem noi chemați, ca să facem?
15. Facem noi voia lui Dumnezeu?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Moisi cel puternic

care ucise pe un Egiptean vrind să se facă izbăvitor în numele propriu acum e speriat a merge înaintea lui Faraon în numele lui Dumnezeu

Dumnezeul preamilosiv

îl întâmpină în rugul arzător i se descopere, îl trimite la Faraon, îl face izbăvitor al poporului ce geme sub greutatea apăsătorilor lor.

Ce deosebire între Moisi cel din Egipt și acel din pustiu!

Duminică în 27 Iunie 1926

Lecțiunea 26.

Mântuirea cea mare.

II. Moisi 12, 29—41; 13, 20—14, 22

Cuvânt de aur: „Ți-ai croit un drum prin Mare, o cărare prin apele cele mari, și nu ți s'au mai cunoscut urmele. Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moisi și Aaron.”

Psalm 77, 19, 20.

După o robie de 430 de ani în Egipt, Domnul scăpă pe poporul

Său, și plecară toți fiii lui Israel din Egipt spre țara promisă, unde curgea lapte și miere. Când ajunsera aproape de Marea roșie, îi urmăriră Egiptenii, înse ingerul lui Dumnezeu nu-i lăsă să se apropie de acest popor pe care la apăsă așa mult timp. Domnul porunci lui Moisi cum să despartă Marea roșie, iar poporul a trecut ca pe uscat. Adecă răscumpărații lui Dumnezeu; înse Egiptenii au fost înecați în Marea roșie, și aceasta prin mâna lui Dumnezeu, care a adus o pedeapsă peste acest popor.

Și pela miezul nopții (Cap. 12, 29—33) Dumnezeu trimise atâtea pedepse mari și grele asupra Egiptului, înse Farăon nu se cuminț, el și acum își înviroși inima, și iacă îl ajunge și cea mai mare pedeapsă, că la miezul nopții când Israel stă gată de ducă, vine îngerul trimis de Dumnezeu și ucide pe toți cei întii născuți ai lor așa, că în fiecare casă erau morți în oameni și în animale. Acum Israel putu să plece, să iee tot ce are și să se ducă cu mare grabire, căci Egiptenii își ziseră: Cu totii vom muri.

Așa plecară fiii lui Israel (Cap. 12, 34—41). Fiii lui Israel după cum le era ordinar de Moisi și Aron erau gata de plecare, și când li se dădu signalul ei și plecară cu tot ce aveau. Dar nu numai aiața, ei mai luară și dela Egipteni lucruri prețioase ca răsplată pentru serviciul ce-l făcură timp de 430 de ani. Nici a-și pregăti pâinea de cale nu mai era timp, ci plecară cu aluatul nedospit și-și făcură azime. Așa toată tabera lui Dumnezeu a plecat din Egipt într'o zi, dupăcum a și venit într'o zi în acest pământ.

Stâlpul de foc nu s'a îndepărtat dela ei (Cap. 13, 20—22). După ce poporul ieși din Egipt li se arătă Dumnezeu în forma unui nor ziua, și stîlp de foc noaptea. Ori încotro erau ei conduși, pretotindenea erau petrecuți de acest nor ziua arătându-le calea, iar noaptea luminându-le. Așa Dumnezeu să mărturisă către acest popor.

Terminarea ieșirei (Cap. 14, 1-22). Poporul odată ieșit din Egipt și-a continuat calea sa, până ajunse la Marea roșie, unde nu mai gândiră că vor putea scăpa de dinaintea apăsătorilor lor. Dar Dumnezeu se îngrijește de ei și poruncește lui Moisi să-și ridice mâna cu toiagul său și apa se va despica, ca să poată trece poporul. După ce poporul

trece se încercară și Egiptenii a trece. Dar și aci sare Dumnezeu într'u ajutor și poruncește lui Moisi să-și întindă încă odată mâna și apăsătorii fură acoperiți de valurile apelor, așa că nu scăpă nici unul din ei. — Așa Dumnezeu conduce cu bună îngrijire pe cei răscumparați ai Săi, iar pe apăsătorii lor îi nimicește. O minunăță răscumpărare, al cărei sămn de salvare a fost sângele mielului pus pe pragul și ușorii caselor Israelitilor, alcătuiindu-se vechiul așezământ, și o mai minunăță răscumpărare arc poporul Noutestamental astăzi în semnul sângelui Mielului lui Dumnezeu, care a purtat păcatele lumii, care se numește: Isus Christos.

Pentru copiii nostri.

O mântuire mare! Și aceasta a făcut-o bunul Dumnezeu cu fiii lui Israel când i-a scos pe o așa cale minunăță din Egipt. După ce Egiptenii erau oboșiți de atâtea pedepse din partea lui Moisi, că ei așa cugetau, le dădură drumul la Israeliti, ba le spuseră să se ducă în treaba lor. Iar Israeliti se puseră și cerură dela ei mai multe lucruri și vase prețioase din aur și argint. Inima poporului Egiptean se muia, și s'a arătat un fel de compătimire și iubire către acest popor. Dar acestea erau numai o iicoană despre mântuirea cea minunăță, pe care a făcut-o Dumnezeu cu acest popor și mai în urmă o făcu pentru noi.

Aceaste ultimă procedură a Egiptenilor a amăgit pe Israeliti așa că mai târziu, când au ajuns în lipsuri, și-au adus aminte de aceasta bunălate din urmă a Egiptenilor, voiau să se întoarcă îndărăpt făcându-se necredincioși bunătații lui Dumnezeu, cu care El s'a purtat în tot timpul către acest popor.

Ajungând poporul condus de Moisi și Aaron în pustiu au fost conduși ziua de un nor luminos și noaptea de un stîlp de foc, ca ei să fie în totdeauna siguri de calea lor. Ajunși la Marea roșie sunt trecuți în mod minunat, când li se despica apa și ei trecură ca pe uscat. Aceasta voia să facă și Egiptenii, dar nu li răuși, că valurile apelor se închiseră asupra lor. — Așa Dumnezeu apăra pe cei ce se încred în El, și pedepsește pe dușmanii acestora.

Copii, siliti-vă, ca inima voastră se fie plină de încredere către Domnul Isus, care vă iubește mult și vă face fericiți.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne istorisește lecțiunea noastră?
2. De unde a fost acest popor mântuit?
3. Ce pregătiri a făcut acest popor pentru a se refugia?
4. Cum au așteptat ei acel moment de scăpare?
5. Ce s'a întâmplat în acea noapte cu Egiptenii?
6. Cum au plecat Israeliții din Egipt?
7. Ce i-a petrecut pe ei în calea lor?
8. Ce făcură ei când au ajuns la Marea roșie?
9. Ce s'a întâmplat acum în fața lor?
10. Cum au trecut ei acum prin Mare?
11. Ce au încercat acum dușmanii?
12. Cum au trecut aceștia prin Mare?
13. Ce vrea să ne învețe pe noi aceasta lecțiune?

Minunata ieșire

Alinațată de Dumnezeu prin Moisi servul Său
Execută de Ingerul ucizător și de alui Israel popor
În pustiu este condus de nor și stilp de foc
Prin mare trecuți ca prin uscat loc.
Egiptenii încă se încercară
E trece, dar ei nu scăpară

Cum vrem noi să fim conduși de Dumnezeu ?

Duminecă în 4 Iulie 1926.

Lecțiunea 27.

Purtați prin pustiu.

II Moisi 15, 20—27; 16, 1—15; 17, 1—13.

Cuvânt de aur: „Ei pribegeau prin pustie, umblau pe căi neumbrate, și nu găsiu nici o cetate unde se poată locui. Suferea de foame și de sete; le tinjea sufletul în ei. Atunci, în strîmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor.“

Psalm 107, 4—6.

În lecțiunea din urmă am văzut cum Dumnezeu a condus pe poporul Său în chip minunat prin Marea roșie și cum i-a scutit cu un nor luminos și stilp de foc, după ce i-a scăpat întâi din mâna lui Faraon, care 'i chinuia. Astădată vedem cum au umblat prin pustiu și

cum au fost conduși: cum au gustat din apa cea amară, care li se indulci: cum li se dete carne, la dorința lor: cum au avut acela har dela Dumnezeu, ca să bea apă dintr'o stînci. Minunată conducere, cum Dumnezeu ști că conducă pe cei ce se încred în El, cum El pune cântări de laudă în gura celor scăpați de El.

Să Cântăm Domnului (Cap. 15, 20—21). Da, să cântăm Domnului, care a făcut multe minuni, și aceasta o face Maria, sora lui Moisi adunând în jurul ei femeile din taberă. Ce bun exemplu pentru femeile din zilele noastre! Ea spune în cântarea ei scurtă, dar cu mare conținut, ce a făcut Dumnezeu cu acest popor mântuit.

Ce se hem ? (Cap. 15, 22—27) În pustiu era o grea problemă a da unui așa numeros popor apă, și mai ales apă bună. Dar ei după o

călătorie de trei zile găsiră apă, și aceasta o numiră Mara, din pricina că era amară. Abea apucară să vază apă, când gustând din ea dădură că e amară. Ce o amăgire pentru ei! Ei se sculară simplu asupra lui Moisi, conducătorul lor. Inse Moisi nu le putea ajuta, și el neavând ce face, a strigat către Dumnezeu, care i-a arătat un fel de lemn, prin care îndulci apa cea amară. Acum le zise Domnul: De vei asculta de glasul Meu, și vei face ce este drept, Eu voi fi medicul tău. Apoi ajunseră la Elim, unde avură 70 de palmieri și 12 izvoare de apă bună. Așa se îngrijeste Dumnezeu.

Carne și Mană. (Cap. 16, 1-15). După ce poporul petrecu puțin la Elim plecase mai departe, dar în. ma lor nici odată nu era mulțumită cu ceea ce aveau, ci murmurau și ziseră, că au fost aduși în pustiu ca se fie uciși cu foamea; de ce nu mai bine ar fi rămas în Egipt lângă oalele cu carne, lângă morăți, zemoși și a'tele. Acum Dumnezeu se îngrijii de ei pe o cale minunată și le dădu carne în fiecare seară și în fiecare dimineață le dădu pâine bună, adecă Mana. Ei primiră și acestea cu întrebarea: „Man lu?”, dar inima lor tot nu era mai bună.

Apă din stâncă. (Cap. 17, 1-7) Dar Dumnezeu se îngrijii și aci în mod minunat, și la murmurul lor le dădu apă din stâncă, arătând că ei sunt mai tari și decât cremenca, că nu pot recunoaște bunătatea Lui.

Biruință asupra Amalekiților. (Cap. 17, 8-13) Trecând poporul prin pustiu Sin stând în Rafidim erau aproape de pământul Amalekiților. Dar când aceștia observară că Israeliții sunt aproape de ei ieșiră la ei cu război. Acum Moisi porunci lui Iosua, ca să-și aleagă bărbați, să meargă și să se lupte cu Amalekiții, și el se va sui pe o colină și va ținea în sus toiașul său înaintea

lui Dumnezeu ca să-i dea biruință asupra dușmanilor nedoriți. Israel se lupta și Moisi făcu dupăcum zise; dar obosind Moisi a ținea mâna sa tot în sus, în acel moment biruia dușmanul. Acum mai căpătă doi ajutători cari țineau mâinile lui în sus, și așa fu Amalek bătut și umilit. În calea noastră avem și noi un mare Amalek, pe Diavolul, care ni se împotrivesc și nu ne lasă ca să pătrundem, dar în rugăciune, cu mâinile ridicate, și nici odată slăbite, îl vom birui în numele lui Isus, Mântuitorul nostru.

Pentru copiii nostri.

În lecțiunea din urmă văzurăm cum Dumnezeu mântui pe poporul Său din mâna apăsătorilor lor. Acum vedem pe acest popor scăpat în diferite încercări ale credinței lor, în care se dovedesc foarte cum nu se cade; se poartă foarte necuviincios față de acela Dumnezeu, care le-a făcut lor o așa mare scăpare. Ei fiind nemulțumiți cu apa cea amară, Dumnezeu le-o îndulci; apoi îi duse la o apă bună, răcoritoare și sub umbrele palmierilor. La alta murmurare le dădu mană din cer și carne de prepelițe; ducându-i mai departe le dădu loc bun de odihnit la Rafidim. În urmă le dădu și o frumoasă biruință asupra Amalekiților. Ce bun este Dumnezeu: În tot chipul caută să facă bine la cei ce sunt scăpații Lui, dar ei tot nemulțumitori rămân. De ce a făcut Dumnezeu acestea cu ei? Ca ei să cunoască că El are numai cugetări bune și ale păceii cu ei; că El îi iubește și că le vrea binele lor, Dumnezeu i-a scăpat din mâna chinuitorilor lor și au putut vedea minunata Sa mântuire, și totuși nu aveau o credință statornică în El. Să nu fim noi ca ei, ci să rămânem credincioși până la moarte, așa El ne va da cununa vieții.

Întrebări resumătoare.

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea noastră de astăzi?
2. Cine a fost purtat prin pustiu?
3. Ce făcură femeile în frunte cu Mariam în pustiu?
4. Ce trebuia să guste poporul după aceasta?
5. Cum s'a făcut aceasta apă bună de beut?

6. Unde merseră ei de aci?
7. Ce aflare ei la Elim?
8. Ce mai căpătară ei aci după ce flămânzîră?
9. Ce li se dădu lor la Rafidim?
10. Cu cine mai avură ei de lucru azi la Rafidim?
11. Ce făcu acum Moisi ca să poată învinge?
12. De ce nu putea el să învingă de-odată pe dușmani?
13. Ce ajutor îi mai trebuia lui la aceasta?
14. Ca noi să fim biruitori, de ce avem trebuință?

Dumnezeu

*Să îngrijește:
De apă, pîne,
carne, umbră
Dă biruință*

Poporul

*Răsplătește:
Cu nemulțumită
murmurări
răscoale.*

Toate le primești, cum le mulțumești?

Taina rezultatului.

Unul din cei mai rezultatori lucrători ai Școlii Duminecale din America primi odată o cerere în scris, ca să facă atîta bunătate și să publice metoda și taina rezultatului său. Ca răspuns la aceasta cerere primi petentul o epistolă, care conținea constituirea, metoda și taina rezultatului, totul în șase litere: IUBIRE. Fiecare elev să o știe, să simțească, că învățătorul său îl iubeste; aceasta iubire este atragătoare ca un magnet, și când iubirea lămurește un cuvânt, acela are un cu totul alt ton, decât dacă lipsește iubirea. Inse un copil nu trebuie numai iubit, pentru că este curăț și spălat etc., ci pentru că are un suflet nemuritor, care se poate împodobi cu hainele mântuirii.

Din „Führer.“

Ce ar trebui să fie ținta învățătorului.

O slăbiciune a marelui nostru lucru al Școlii Duminecale zace în procedura fără de scop a învățătorilor. Unde nu se lucrează cu un scop sigur, nici nu se poate aștepta rezultat. Prea de multe ori este cazul, că învățătorii a școlii duminecale umblă săptămîna după săptămîna după lucrul lor, fără ca să urmeze la această vre-un plan. Este condițiunea întemeiată pentru oarecareva instruire rezultatoare, ca învățătorul să-și pună în față un scop și apoi să aducă aceasta pas cu pas la îndeplinirea bună. În lucrul meu la școala duminecală eu mi-am pus următorul scop împătrit:

1. A aduce pe fiecare copil din clasa mea la primirea personală a mântuirii sale și mărturisirii lui

Isus Christos ca Mântuitorul și Domnul vieții lor.

Ca să poată face aceasta, am căutat să le arat pe Christos ca pe un ideal al lor. Le pusei pe Christos ca unul, care ne mântuie pe noi de păcate și ne ajută la o viață a dreptății. Am căutat să trezesc în copii dorul, a primi pe Christos și a-l servi Lui.

2. Să ne silim la dezvoltarea unui caracter sănătos, normal și creștinesc.

Să ne informăm de ideile, cari însuflețesc acum pe copii, și să căutăm a înlocui acelea prin altele mai înalte.

Mai departe să căutăm după greutatea și problemele, cu cari au copiii de a face, și să căutăm a le fi în aceasta întru ajutor.

Să deschidem înaintea lor Sfânta Scriptură ca norma vieții, și să le arătăm relația, care există între aceasta și viața lor individuală creștinească.

Să-i povățuim la o citire și cercare potrivită în Biblie și să ne ocupăm cu toate problemele fizice, mentale precum și spirituale ale lor.

3. Să căutăm a convinge pe elevi despre opinia potrivită universală și să-i instruim asupra ocaziilor pentru o adevărată situație a vieții.

La aceasta să-i aducem în atin-dere cu lumea cea mare și largă. Să le arătăm multele ei necesități, precum și ocaziile, a se dovedi ca gata de serviciu. Să le arătăm, cum să rezolvă toate problemele lumii în Christos.

4. Să creștem pe elevi pentru o activitate hotărâtă creștinească în și afară de biserică.

Să căutăm a spicui cari ar fi aplecările și capacitățile respectivului, și să-i dăm ocazie la aplicarea și dezvoltarea acestora.

Din „Führer“.

Răspunsabilitate.

Simțământul de răspunsabilitate față de Dumnezeu trebuie să împingă pe învățătorul școlii duminicale la o pregătire temenică. Unde lipsește acest simțământ, nu folosesc daruri, capacități, studii și elocvență nimic. Învățătorul trebuie să simtă adânc demnitatea și răspunsabilitate funcției sale, el trebuie să cunoască, că are de a face cu Dumnezeu și cu suflete nemuritoare, răscumpărate cu sângele lui Isus, acărora mântuire după Dumnezeu doar tocmai dela lucrul sau fidel depinde. El trebuie să fie adânc îngrijorat pentru mântuirea lor. Nimic în lume nu ar trebui să zacă atât de greu pe inima lui ca sufletele aceluia, care sunt încredințați grijei lui. Și lipsa de rezultatul dorit al muncii sale trebuie să-i cauzeze lui multă grijă și ne-caz, după cum era aceasta cazul și la apostoli însuși. Domnul nostru a plâns asupra impietării Ierusalimului și starea sa tristă. Un om bătrîn a lui Dumnezeu dădu unuia care întreba părerea lui următorul sfat: „Nu te face predicator, dacă poți să fi liniștit pe lângă aceasta“ Așa ași dori și eu să zic; Nu te face învățător în școala duminicală, dacă nu ești neliniștit pentru mântuirea sufletelor copiilor, ce îți sunt încredințate! Din „Führer“.

Ordinea în școala duminicală.

Sub ordine să înțelege o supunere generală sub regulile existente și sub autoritatea ordinară. Este o consunare armonică, prin care se evită încurcătura și gălăgia se reduce la un minimum. Ordinea provine, unde se procedează după prescripțiile existente în modul și la timpul potrivit. Unde este ordine, fiecare ia aminte la sine însuși și ajută la fiecare, ca să ia aminte la

sine însuși. Cel ce iubește ordinea, aceluia prescripția existentă îi este o desevirșită lege a libertății. Ordinea într'o școală duminicală nu siă propriuzis într'o liniște moartă, ci în activitate comună bineregulată. Câte odată poate fi și gălăgie într'o școală bine regulată, și poate fi lipsită de buna regulă o școală duminicală liniștită. Elevii, cari tăcând nu iau nici într'un chip parte la instrucție și la exercițiile școlii duminicală, procedează tot așa contra ordinii ca aceia, cari fac gălăgie. Unde e ordinea adevărată acolo se află o participare comună la exercițiile de deschidere și închidere a școlii și apoi și în instrucția din clase. Unde este regulă, acolo este viață, și încă viață, care servește spre binele comun Din „Führer“.

Scopul instrucției în grupuri.

Instrucția în grupuri ca parte a serviciului divin al copiilor, în care cuvântul lui Dumnezeu are să lucreze spre copii, nu-și poate pune o țintă mai mică ca aceasta: a aduce pe copii în atindere individuală cu Domnul Isus Christos, începătorul și împlinitorul credinței. Convorbirea cu copiii are aceeași problemă de împlinit cum o are predica în biserica celor adulți. Iar o predică, care nu se îndreaptă la aceea, a trezi sau a întări credința, nu e predică creștinească. Isus Christos trebuie pus înaintea copiilor în iubirea Sa cuceritoare de inimi, care face ca sufletele noastre se simtă, că El are un drept asupra lor, ca să ne aibe pe noi, și că noi păcătuim, dacă ne abțicem de El; și El este de arătat în desevirșirea Sa biruitoare de conștiință, prin care El ne silește în urmarea Sa și ne descoperă păcatele și scâdintele noastre; Isus Christos, în care Dumnezeu a cercetat pe po-

porul Său în corp omenesc și l-a răscumpărat și care ne aduce acum așa de aproape de Dumnezeu, pe cât îl putem cuprinde! Pe El însuși în frumuseța Lui sfântă, în iubirea și marimea Lui, nu cugetări și învățături asupra Lui, ci pe El însuși ca persoană vie, așa că El devine copiilor aproape, înțeles, de simțit, aceasta este ținta! A ajunge aceasta, cu siguranță nu e ceva ușor, ea pretinde înainte de toate o predare întreagă din partea aceluia, care vestește cuvântul; dacă înseamnă se are în vedere atunci problema serviciului divin al copiilor, nu este înțeles ca serviciu divin. Punerea temeliei credinței este ținta lucrului nostru! Pentru de temelie pentru viitor trebuie să fie în tot cazul orice impresie spre viața credinței în etatea copilărească, dacă nu era să fie direct păgubitoare. Tot ceea ce noi învățăm pe copii, trebuie să fie potrivit, care să servească ca fundament pentru continuarea clădirii de mai târziu. Cea ce nu poate servi la aceasta, nu că ar fi fără de folos, dar e chiar de piedecă. Aceasta nu va se zică numai a ști și a putea, dar este și pentru viața credinței. Nici o vorbire nu poate fi despre aceea, ca să învățăm pe copii ceva în instruirea creștinească, ce ei ar trebui să schimbe mai târziu.

De P. Romberg.

Cea mai mare onoare.

Cea mai mare onoare, care îl poate ajunge pe un om pe pământ este aceea, dacă i se dă ocazie și har, ca să poată fi activ pentru generația viitoare. Lucrul școlii duminicală este pentru aceea atât de important, pentru că lucrează la clădirea unei generațiune creștină a viitorului. Pentru aceea ar trebui să punem cele mai bune puteri și daruri ale noastre la dispoziția acestui lucru.

După F. B. Meyer.